

[Kjærulff Schmidt.]

folketing gang på gang er gået alt for langt i retning af at foretage indgreb og restriktioner på realkreditområdet, indgreb, som har skabt villkårlighed og urimeligheder og kun i stærkt begrænset omfang har virket efter hensigten. Det er også klart, at når man ad lovgivningsvejen skaber urimeligheder og villkårligheder, så får reglerne sjældent lov til at stå ret lang tid, før man må ændre på dem. De ændringer, der er tale om her, kan vi sympatisere med. Vi synes, det er rigtigt at gennemføre adgang til forhåndsbelaning af byggeriet. Vi synes også, det er rigtigt, at denne adgang gøres frivillig, og vi synes, at de såkaldte sorte huse er et ulykkeligt, men markant bevis på nødvendigheden af at gennemføre adgang til forhåndsbelaning.

Også forslaget andet led om visse lempelser i adgangen til at belåne eksisterende ejendomme kan vi støtte, om end vores motivering måske er en anden end regeringens begrundelse for forslaget. Vi mener principielt, at det må være en sag mellem kreditforeningerne og den enkelte låntager, hvilken adgang der skal være til at optage realkreditlån. Lovgivningsmagten har såmænd ikke så forfærdelig meget bedre forstand end kreditforeningerne på lånelofter og procentvise begrænsninger i adgangen til realkreditlån. Vi hilser enhver liberaliseringstendens velkommen, og vi vil støtte dette forslag.

Jeg tror også, det er rigtigt, at man under udvalgsbehandlingen gør det, som hr. Knie-Andersen var inde på, nemlig ser på, om de tidbegrænsninger, der er i lovforslaget, nu virkelig kan være rigtige at lægge sig fast på, eller om ikke disse regler måske kunne blive mere permanente.

Ingomar Petersen (RV):

Der har jo lydt mange positive røster om dette lovforslag, og man har ligefrem indtryk af, at det kunne klare hele situationen. Jeg er ikke så sikker på, at dette lovforslag og de ting, der er i det, vil forbedre noget som helst på den nødvendige styring af pengepolitikken og boligpolitikken, som vi har behov for her i landet. Hvis vi virkelig skal have styring af vores boligpolitik fremover, er det rigtigt, som hr. Knie-Andersen sagde, at så skal politikerne også have modet til at vælge det rigtige tidspunkt til at foretage indgrebene i. I teknisk henseende vil en tvun-

gen forhåndslåneordning fungere bedst, såfremt lånene ydes som kontantlån af kreditforeningerne og disse foreninger forlods tilvejebringer midlerne ved selv at markedsføre obligationerne. En sådan ordning vil muliggøre en betydelig sikrere styring af pengepolitikken og boligpolitikken, og det er jo det, vi i mange år har manglet herhjemme.

Man kan stille sig det spørgsmål, som også har været stillet, hvad der er årsagen til den ualmindelig dårlige finansiering, der er sket i 1974 af byggeriet med de ualmindelig store kurstab og høje renter. Det er jo et spørgsmål, om ikke man fik mere ud af at ændre en lovgivning, så vi fik lægt de tidligere sår i stedet for måske at lave nye og rive gamle op. Det er jo meget godt, at man i et års tid eller to vil yde lån i almindelig realkredit som kontantlån, men jeg må da spørge: hvad er det, der foregår ved kontantlån? Det er jo simpelt hen det, at et kurstab bliver omregnet til rente. Man får altså en større rente at trække fra på selvangivelsen, og det kan ikke være socialdemokratisk politik. Det vil medvirke til en yderligere forskelsbehandling af lejerne og ejerne. Jeg forstår det ikke.

En anden ting, som man også foreslår, er at udvide løbetiden for realkreditlåne med 10 år. Jeg tror, at en tilbagevenden til for langfristede lån vil medføre et kursfald, som jo er alt andet end ønskeligt i den nuværende situation. Og det er jo en udvikling, som er stik den modsatte af den, folketinget og et flertal af folketingets partier enedes om ved realkreditforliget i 1970.

Jeg synes også, det er meget interessant at læse i bemærkningerne til lovforslaget, at man ønsker en bedre tilpasning af realkreditsystemet til den samfundsøkonomiske udvikling — det kan vi være helt enige om — og at man er tilhænger af set på længere sigt en omlægning af realkreditsystemet. Det er også tiltrængt, for vi kan ikke styre et boligbyggeri på 40.000 boliger om året i dette land, hvis vi ikke får indført en obligatorisk forhåndslåneordning på de præmisser, som jeg her har nævnt. Det bedst mulige tidspunkt at gøre det på vil være nu. Hvis folketinget ikke har det fornødne mod til at gøre dette nu, får vi det aldrig gjort.

Så skriver man i bemærkningerne, at indførelsen af en obligatorisk forhåndslåneord-